

DRAGOȘ GEORGÉ BACIU

SUB LUMINA NEAGRĂ A ZILEI

Cuprins

PARTEA I. Numărătoarea inversă

Prolog	9
Capitolul 1. Soții Marinescu pleacă în excursie	19
Capitolul 2. Doru adoarme	33
Poveste din 24 iunie 1804	36
Colindă populară din satul Mușca	39

PARTEA A II-A. ÎNTUNERICUL

Capitolul 3. Pereții	45
Capitolul 4. Casa celor trei fete	51
Capitolul 5. Fântâna	57
Cei trei călugări – 1803	64

PARTEA A III-A. Cărțile

Capitolul 6. Vorbe	75
Capitolul 7. Ninsoarea și bărbatul care rânjea.....	87
Capitolul 8. Remus	96

Capitolul 9. Printre stâncile Detunatei.....	112
Capitolul 10. Posesia.....	127
Capitolul 11. Trădătorii vor muri primii	132

PARTEA A IV-A. Războiul

Capitolul 12. Incendierea satului Bucium	141
Capitolul 13. Cei veniți să distrugă	154
Capitolul 14. Revenirea.....	170
Capitolul 15. Măcelul	180
Capitolul 16. Lupta pentru Mogoș.....	188
Capitolul 17. Creștin criticând creștin	195
Capitolul 18. O problemă mondială.....	206
Capitolul 19. Îngerul și demonul	223
Capitolul 20 Trecutul unui nebun	233
Capitolul 21. Fă crucea mare că și diavolu-i puternic! ..	248
Raiule, grădină dulce.....	260

PARTEA A V-A. Adevărata cruciadă

Capitolul 22. Mântuitul	265
Capitolul 23. Povestea se termină.....	279
Epilog.....	296

când primele raze ale soarelui roșiatic se iveau de după munți, s-a urcat în mașină și a plecat înspre casa prietenului său.

Acum putea crede orice. Că Vasile a fugit din sat sau că probabil s-a sinucis nevrând să prindă următoarele zile... sau, poate, chiar mai rău...

NU!

Nu voia să se gândească la ceva mai rău. Știa că portalul avea să se deschidă doar în ziua următoare, dar se putea orice...

Urcând și apoi coborând dealul pe cealaltă parte, văzu imensa spărtură în parapet. Își parcă mașina și se dădu jos, apropiindu-se de spărtură. Se aplecă încet și văzu ce se întâmplase.

Mașina lui Vasile era distrusă complet, undeva departe, la poalele râpei. Era convins că Vasile nu scăpase cu viață din accident.

— Începe... șopti Ion, închizând ochii.

CAPITOLUL 1

Soții Marinescu pleacă în excursie

1

23 iunie, ora 07.00

Dan Marinescu împacheta hainele pe care avea să le ia cu el la casa de vacanță. Era un bărbat aflat la vârsta de cincizeci și nouă de ani, profesor universitar specializat în cultura populară a satelor românești. Avea mâinile brăzdate de timp și de o cicatrice mare obținută în urma unui „accident” produs pe holul universității. Acum patru ani mergea liniștit pe hol, când niște studenți mai „golani” l-au împins din „greșeală”. Bărbatul s-a dezechilibrat și a căzut peste geamul pe care Tudor îngrijitorul abia îl luase jos din cauza unei mici crăpături.

Studiase mult în tinerețea sa. Cunoștea istoria multor sate din România, știind să-i explice cuiva interesat, aproape totul. De la influențe de limbă și port popular, până la personalități importante care au trăit acolo. Chiar și el se născuse la sat, în Mogoș. Un sat mic ascuns în inima Munților Apuseni și răsfirat pe mai multe dealuri. Chiar

acolo urma să meargă acum în vacanță împreună cu soția sa Angela.

Trântise niște haine afară din dulap, pe care acum le împacheta cu grijă pentru a le așeza în marele său geamantan negru.

Nu prea mai avea cunoștințe în Mogoș. Unul dintre vecinii săi prieteni pe care îl mai întâlnea în sat, era părintele Ion. Se cunoșteau de foarte mult timp.

A avut o copilărie frumoasă. Se jucase mult cu prietenii săi pe dealurile și luncile Mogoșului. Ținea bine minte că, în zilele în care nu mergea cu vacile tatălui său la păscut, se întâlnea în centrul satului cu ceilalți copii și mergeau sus, în munte, la o fântână cu apă foarte rece. Tatăl său îi arătase acel loc când el împlinise șase ani.

După ce părinții săi au murit, Dan a renovat casa, transformând-o într-o casă de vacanță. În fiecare vară, el și soția sa mergeau acolo. Angela spunea că nu există loc mai bun pentru relaxare în această lume. Și probabil era adevărat. Cel puțin pentru ei nu exista un loc mai bun în care să se simtă lipsiți de griji.

Angela s-a născut în Abrud, un mic oraș din apropierea Mogoșului. După ce Dan a absolvit clasele primare în satul natal, a plecat la Abrud la liceu și a stat în gazdă pe parcursul celor patru ani de școală. Acolo a cunoscut-o pe Angela, care era mai mică decât el cu doi ani. După terminarea liceului, Angela a plecat la facultatea de medicină din Cluj-Napoca, iar Dan la facultatea de istorie, în Alba Iulia. S-au căsătorit după ce și-au terminat studiile și au rămas în Alba Iulia, Dan devenind profesor universitar, iar Angela medic.

O mai cunoștea pe Maria Plopeanu, care a rămas învățătoare în satul Mogoș. Pe Andrei Știrbaru, fiul vecinilor părinților săi și pe Filimon Ștefan, care lucra la magazinul din sat. În rest, mai cunoștea câteva persoane, dar nu așa de bine ca și pe aceștia.

Răsturnă tot dulapul în căutarea unei anumite cămăși albe pe care voia să o poarte la slujba de ziua Sfântului Ioan Botezătorul, în ziua de Sânziene, așa cum era denumită în folclorul românesc, zi în care urma să-l întâlnească pe vechiul său prieten Ion, nepăsându-i prea mult de slujba religioasă. Nu-i păsa prea mult deoarece era un om care desconsidera total religia. Credea în ceva, ceva ce era undeva departe de lumea muritorilor. Dar nu-și bătea capul prea tare. De multe ori își bătea joc de lucrurile sfinte, pentru a-și face prietenii sau colegii de serviciu să râdă, deoarece nu era singurul din facultate care să gândească astfel. Iar ziua de Sânziene era acea zi în care se zice că moroi și strigoi ies la lumina zilei, din morminte. Și în care fete frumoase dansează noaptea prin pădure. Dan considera toate aceste legende o prostie, niște tâmpenii puerile, cu toate că le cunoștea perfect, având în vedere că studiasse cultura populară a satelor românești.

Acum bagajul îi era gata. Aproape gata...

Făcu câțiva pași mari și ieși din cameră. Intră pe ușa veche de lemn a apartamentului, ușă ce ducea spre birou. Scoase cu grijă niște cărți din biblioteca sa din lemn de brad și luă din spatele lor o cutie. Din ea scoase cu grijă un lucru de care Angela nu știuse niciodată că exista în casa lor. Un revolver RG89. Îl lua peste tot cu el. Nu știa de ce face

asta. Probabil datorită jafului la care au fost victime, în plină stradă.

Acum trei ani, soții Marinescu se aflau în mașina lor. Stăteau liniștiți așteptând la semafor și ascultând radioul, când un bărbat mascat a venit la geamul șoferului, scoțând un pistol. I-a înjurat și i-a forțat să se dea jos din mașină, dar să lase tot ce au acolo.

Mașina nu a mai fost găsită, dar hoțul a fost prins și s-a adevărit că pistolul era fals. Dan și-a ascuns pistolul atent între haine și a închis bagajul. Atunci Angela a intrat pe ușă, întorcându-se de la ultimele cumpărături de dinaintea plecării la drum.

— M-am întors! Să știi că nu am găsit ziarul pe care îl voiai. Au zis că nu mai au niciun exemplar.

— Nu e nicio problemă.

Angela intră în camera unde se afla Dan. Era îmbrăcată simplu, cu o bluză și o pereche de pantaloni. Purta ochelari, era scundă și puțin grasuță. Când s-au căsătorit, Angela era o femeie frumoasă și slabă, dar cu timpul s-a mai îngrașat.

— Ești gata? Ți-ai terminat bagajul?

— Da. Mă duc să le duc la mașină.

Angela își făcuse bagajul cu o seară înainte, punându-l frumos la ușa de intrare în apartament.

— Ai cumpărat tot ce trebuie?

Vocea Angelei se auzea mai încet acum, ea aflându-se în drum spre bucătărie.

— Da. Medicamentele tale de inimă, niște antibiotice, o plasă cu mere. Mere verzi, așa cum îți plac. La magazinul lui Silviu nu mai aveau, așa că a trebuit să merg până la Andreiut în colț.

— Bine că ai găsit, zise Dan punând mâna pe cele două geamantane.

— Am cumpărat și o pâine neagră, pentru că sunt sigură că în Mogoș nu au așa ceva. Să știi că au mai scumpit-o. Am mai luat două sticle cu apă minerală și alte lucruri.

Dan a ieșit din apartament trăgând cele două geamantane după el. A trecut repede pe lângă ușile vecinilor și a ieșit în stradă. A deschis portbagajul mașinii și a pus geamantanele unul peste altul.

După câteva minute în care s-au asigurat că au pus tot ce trebuia, s-au urcat în mașină și au plecat. Aveau de mers în jur de două ore până când să ajungă la Mogoș. Mai întâi trebuiau să treacă de Dealul Mare, cu toate curbele sale ametoare, apoi, înainte de orașul Abrud să o ia la dreapta urmărind cursul apei.

Peisajele erau minunate. Dealuri mari și împădurite, pâraie reci ce izvorau din munte, drumuri care duceau pe sub stânci de diferite forme și mărimi și cruci amplasate pe alocuri. În orice caz, Munții Apuseni ofereau un peisaj ce putea încânta privirile oricui, mai ales că în unele zone încă se mai găseau case tradiționale acoperite cu paie sau șindrilă. Pe dealurile ce înconjurau satul se puteau observa turme de vaci și oi care pășteau liniștite sub lumina soarelui.

Ochii lui Dan priveau cu atenție șoseaua șerpuindă.

— Știi... începu el să zică.

— Ce? întrebă Angela bănuitoare, cu toate că simțea ce avea să spună Dan.

Profesorul își mai dezlipea din când în când ochii de la drum pentru a-și întoarce privirea către soția sa.

— Eh, nu prea știu cum să o spun...

— Păi spune-o cum poți tu mai bine! Nu te forța și nu te agita prea tare, știi că nu îți face bine!

Profesorul strâmbă din nas.

— Nu prea am chef să merg la biserică. Te rog nu mă înțelege greșit, dar nu am eu ce căuta pe acolo. Desigur, nu vreau să te influențez cu acest fapt, dar mai bine las țăranii să meargă și să pupe la nesfârșit aceleași icoane murdare. Nu vreau să-mi atingă buzele saliva altor țărani! zise el mândru, iar Angela era dezgustată de soțul ei.

Femeia își întoarse privirea spre geam.

— Nu te bosumfla! Dar n-am eu ce căuta acolo. Știu că inițial am decis să mergem amândoi la slujbă, dar... nu îmi prea pasă de slujbă.

— Dacă nu te-aș cunoaște, zise nervoasă Angela, aș zice că ești cel mai fără de suflet om de pe fața pământului.

Dan zâmbi.

— Eh, păi poate așa sunt. Ce mi-a dat mie biserica și Dumnezeu? Mi-a aruncat Dumnezeu din cer mâncare să mi-o pun în frigider?

— Taci măi omule că nu ai dus lipsă de nimic toată viața ta și ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru asta, nu să-ți bați joc!

— Nu-mi bat joc! Doar cât zic adevărul.

Angela își dădu ochii peste cap.

— Degeaba îți dai ochii peste cap, știi foarte bine că este adevărat. Tot ce am făcut, am făcut pe spatele meu, fără să-mi arunce Dumnezeu vreun lucru din cer.

— Nici nu mai vreau să vorbesc cu tine despre lucrurile astea. Dacă nu o faci pentru mine, fă-o pentru Ion. Îți dai

seama cât de tare s-ar supăra dacă m-ar vedea pe mine, dar pe prietenul său cel mai bun din copilărie, nu.

— Eh, hai că mă mai gândesc. Poate o fac pentru Ion, zise Dan încheind discuția.

Mașina soților Marinescu mergea pe șosea fără a da vreun semn că ar avea vreo problemă. Nu mai aveau mult de mers până la casa de vacanță. Probabil cam o jumătate de oră, iar când și acest timp s-a scurs, Dan și Angela se aflau în fața porții proprietății, trecuți deja de dealul unde slujea părintele Ion și de centrul satului, nu foarte departe de locul unde părintele Vasile își găsisese sfârșitul, în oribilul accident de mașină.

Dan deschise ușa casei și intră înăuntru, fiind cuprins imediat de un miros de aer stătut.

2

23 iunie, ora 09.00

Ion se urcă repede în mașina sa și plecă din fața casei parohiale în cea mai mare viteză. Mâinile îi tremurau pe volan, așa cum îi tremuraseră lui Vasile în seara accidentului, iar părintelui îi era frică să nu aibă același sfârșit.

Peste câteva ore, mai exact în acea noapte, demonul avea să intre în lumea noastră. Lumile se vor deschide, iar Omul Negru va zbura pe deasupra Mogoșului, căutând victime. Sau mai bine zis, căutându-le pe cele trei fete. Asta îl măcina pe Ion. Cele trei fete ale lui Dumitrache.

Voi merge acolo! Îl voi aștepta în casa lui Dumitrache.

Avea de gând să lupte cu demonul. Era o nebunie și știa că este așa. Dar trebuia să lupte cumva, poate chiar cu prețul vieții. În acea dimineață se rugase o oră, iar de șase zile poștea. A băut doar apă sfințită și s-a rugat cât de mult a putut.

Acum mergea înspre Abrud, fiindcă trebuia să aducă ceva important de la casa lui din micul oraș. Trebuia să aducă o cruce veche de lemn, pe care a primit-o de la un călugăr. Acum douăzeci și șase de ani, un călugăr bătrân, ce putea să săvârșească minuni, i-a dăruit o cruce veche de lemn pe care, la rândul său, a primit-o de la stră-nepotul primului stareț al mănăstirii. Ion credea că este ceva special legat de acea cruce. Mai special decât de oricare dintre crucile pe care le avea în posesie în acel moment, mai ales că bătrânul călugăr Aleodor făcuse câteva minuni la viața lui, care erau pur și simplu inexplicabile. Umbla vorba că după moartea sa, cadavrul lui Aleodor a plutit în camera unde se afla în mănăstire, iar ceilalți călugări l-au așezat în sicriu doar după șapte zile, când a coborât înapoi pe podea. În tot acest timp, trupul nu s-a descompus.

De aceea Ion credea că acea cruce primită de la el era specială. Mai ales că avea pe ea pictat un model foarte interesant și frumos. Ion nu știa ce reprezenta modelul. Nimeni pe care întrebase nu știa și nici chiar Aleodor nu a știut să-i răspundă.

Ultima oară a lăsat-o la Abrud, așa că acum voia să o recupereze.

Trecând cu mașina printre vechii copaci își amintea de părintele Vasile. Își amintea ziua în care s-au întâlnit pentru prima dată în orașul Câmpeni, la slujba de după-amiază, la biserica părintelui Andrei. S-au aflat acolo și bătrânul părinte Grigore alături de soția sa Ana și de fiul său Luca,

părintele Moldovan, preotul Ștefan alături de familia sa și părintele Cosmin. Dintre cei de acolo, cei mai apropiați de el erau Vasile și Ștefan. Dar dacă acum s-ar fi dus până în satul Mușca să-i spună lui Ștefan ce avea să se întâmple peste câteva ore, acesta cu siguranță nu l-ar fi crezut. Poate chiar mai mult, l-ar fi considerat nebun de legat. Iar atunci ar fi fost mai rău pentru el. Nu te simți prea bine atunci când umblă vorba prin sat că preotul este „bolnav cu capul”. Și toată lumea știe că vorba umblă și nu ar fi de mirare ca, într-o astfel de situație, Ion să rămână fără parohie.

După un drum de o oră ajunsese în Abrud. Se repezi în casă și căută disperat crucea lui Aleodor. Răsturnă grăbit toate hârtiile, caietele și actele pe care le ținea pe birou. Trase cu nebunie sertarele afară din corpul de mobilier, lăsându-le să se izbească de podeaua de lemn. Disperat, lovi cu pumnul biroul și dădă o cutie.

După câteva căutări disperate prin toată casa, a găsit-o pe micul birou din dormitorul său. Gândul că nu a căutat aici de prima dată îl enervă la culme. Se duse la baie unde dădă drumul robinetului. Apa rece îi zgâria mâinile înfierbântate. A făcut palmele căuș și s-a stropit cu apă pe față, lăsând picurii reci să i se prelingă pe barba nepieptănată.

Admiră lung crucea pe care o strângea acum în pumn cu toată puterea, după care plecă lăsând casa ca și cum ar fi fost jefuită.

Înapoi în mașină, Ion se gândea la o posibilă luptă între el și Omul Negru. Timpul era scurt. Avea de gând să se îmbrace în reverendă, să ia cu el Biblia și Evanghelia, crucea lui Aleodor și apă sfințită. Era pregătit pentru luptă. Dar nu era pregătit psihic. Gândul că va avea în față o creatură cu puteri supranaturale, venită din altă dimensiune, îl făcea